

NELÍTOSTNÁ
SCOTT
BERGSTROM

J á s i t ě n a j d u

Nelítostná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott Bergstrom

Nelítostná – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

NELÍTOSTNÁ

NELÍTOSTNÁ

SCOTT BERGSTROM

 FRAGMENT

*Pro Janu,
která se nebojí*

Jedním z důvodů, proč dítěti připadá dospělost tak ohavná, je, že dítě se většinou dívá vzhůru a jen málokterý obličej je při pohledu zdola hezký.

George Orwell

JEDNA

Chlapci čekají na popravu. Sedí uchváceně, jako netrpěliví šakali, a čekají, až ostří dopadne. Ovšem kdyby se obtěžovali přečíst si knihu, věděli by, že k popravě nedojde. Kniha tu prostě tak nějak končí. Jako když vypnete film těsně před poslední scénou. Nebo jako v životě. Člověk skoro nikdy nevidí dopadající ostří, že? Ostří, které ho nakonec dostane.

Náš učitel, pan Lawrence, čte pomalu a při chůzi se dotýká toho příšerného vousku pod dolním rtem. Díky tlumenému bubnování jeho kroků po podlaze pokryté linem – pata-špička, pata-špička – to zní, jako by se pokoušel přistihnout slova zezadu: „*Jako kdyby mě ten slepý vztek omyl do dokonalé čistoty a zbavil mě naděje; té noci plné hvězd a znamená jsem poprvé nabídl své srdce dokořán otevřené benigní lhostejnosti světa.*“

Kroky ustanou, když pan Lawrence dojde k lavici Lukea Bontempa a poklepává mu hřbetem knihy po hlavě. Luke komusi textuje na mobilu a pokouší se to skrývat bundou.

„Schovej si to, nebo to schovám já,“ vyzve ho pan Lawrence.

Telefon mizí v Lukeově kapse.

„O čem myslíš, že tady Camus hovoří?“

Luke se usmívá tím svým úsměvem, který ho celý život dostává ze všech průšvihů. Chudák Luke, myslím si. Hezký, zbytečný, úplně pitomý Luke. Slyšela jsem, že jeho pra-pradědeček vydělal za první světové války celé jmění prodejem ropy Němcům a oceli Britům a že nikdo

z jeho rodiny nemusel od té doby pracovat. Ani on nebude muset, tak k čemu je mu četba Camuse?

„Benigní lhostejnosti světa,“ opakuje pan Lawrence. „Co myslíš, že to je?“

Luke se zhluboka nadechne. Skoro slyším, jak se mu pod dokonale upravenými vlasy skřípavě roztácejí mozkové závity.

„Benigní,“ začal Luke. „Benigní může být třeba nádor. Možná, že se Camus snaží říct, víte, jako že svět je jako nádor.“

Dvacet osm z dvaceti devíti studentů ve třídě, včetně Lukea, se směje. Já jsem jediná, kdo se nepřidal. Četla jsem tu knihu, *Cizince*, když mi bylo čtrnáct. Ale četla jsem ji ve francouzském originálu, a když nám pan Lawrence začlenil její anglický překlad do programu výuky světové literatury, nechtělo se mi ji číst znovu. Je to o chlapíkovi jménem Meursault, kterému umře matka. Pak zabije nějakého Araba a za to ho odsoudí k smrti, k veřejnému stětí. A pak to skončí. Camus skutečnou popravu už nepopsal.

Otočila jsem se zpátky k oknu, na něž bubnuje déšť a jeho rytmus vtahuje všechny ve třídě do jakéhosi ospalého tranzu.

Za oknem vystupují obrysy budov na Šedesáté třetí ulici. Jejich hrany jsou za vodou stékající po okně rozmlžené a beztvaré, působí spíš jako vzpomínka na domy než jako skutečnost.

I když diskutujeme o závěru knihy *Cizinec*, právě její první slova mi utkvěla v paměti už napořád. *Aujourd'hui, maman est mort. Ou peut-être hier, je ne sais pas.* Znamená to: Dnes matka zemřela. Nebo možná včera, nevím přesně.

Ale já vím. Já vím přesně, kdy máma umřela. Dneska je to na den deset let. V té době mi bylo jenom sedm a byla jsem u toho, když se to stalo. Ta vzpomínka se mi tu a tam vrací ve formě drobných útržků a obrazů, jako jednotlivé momenty. Málokdy si přehrávám celý děj od začátku do konce. Psycholog, ke kterému jsem chodívala, tvrdil, že to je naprosto normální a že časem to bude snadnější. Nebylo.

„Jaký je tvůj názor, Gwendolyn?“ ptá se pan Lawrence.

Slyším jeho hlas. Dokonce i rozumím otázce. Ale moje mysl je příliš daleko, než abych mohla odpovědět. Sedím na zadním sedadle staré hony, mám přivřené oči, hlavu si opírám o chladivé okenní sklo.

Rytmus auta, které kodrcá po polní cestě na předměstí Alžíru, mě uspává. Pak cítím, jak kola na cestě zpomalují, máma zalapá po dechu. Otevřu oči, podívám se předním oknem a vidím plameny.

„Gwendolyn Bloomová! Země volá Gwendolyn Bloomovou!“

Vrátím se zpátky do přítomnosti a podívám se na pana Lawrence. Drží si ruce u úst jako megafon a opakuje: „Země volá Gwendolyn Bloomovou! Můžeš nám říct, co Camus myslí výrokem ‚benigní lhostejnost světa‘?“

Ačkoliv část mé mysli je stále ještě v hondě, začínám odpovídat. Je to dlouhá odpověď a myslím, že asi dobrá. Ale pan Lawrence na mě hledí s drobným úsměškem. Teprve po asi dvaceti vteřinách si uvědomím, že se všichni smějí.

„Prosím, mluv anglicky,“ upozorní mě pan Lawrence a se zdviženým obočím se zahledí na zbytek třídy.

„Omlouvám se,“ řeknu tiše a pohrávám si se sukní školní uniformy, pak si zastrknu pramen ohnivě rudých vlasů za ucho. „Cože?“

„Mluvilas francouzsky, Gwendolyn,“ opakuje pan Lawrence.

„Omlouvám se – asi jsem myslela na něco jiného.“

„Máš přemýšlet o benigní lhostejnosti světa,“ upozorňuje.

Jedna z dívek za mnou poznamenává: „Bože, to je ale nafoukaná snobka!“ Protahuje slova a protáčí oči, aby podtrhla svoje slova.

Obrátím se a vidím, že to je Astrid Fooglová. Je jí taky sedmnáct, vypadá však nejmíň na jednadvacet. Její táta vlastní leteckou společnost.

„To stačilo, Astrid,“ mírní ji pan Lawrence.

Ale já teď zírám na ni, zavrtávám se jí pohledem do očí. Astrid Fooglová – jejíž náušnice stojí víc než všechno v našem bytě dohromady – mě nazývá nafoukanou snobkou?

Astrid pokračuje: „Chci říct, objeví se tu na začátku roku bůhví odkud a myslí si, že má ve všem navrch, a teď, no jenom se podívejte, mluví francouzsky, ne jako my, blbí Američani. No jen se podívejte, jak je vzdělaná. Královna karavanparku.“

Pan Lawrence ji zarazí: „Přestaň, Astrid. Hned.“

Několik dalších studentů Astrid příkyvuje, pár dalších se směje. Cítím, že se chvěju a červenám. Každou částičkou svého mozku se snažím tu reakci potlačit, ale nejde to. Proč se musí vztek tolik podobat zahanbení?

Kluk, který sedí vedle Astrid, Connor Monroe, se opře v židli a ušklíbne se. „Koukej, ona brečí.“

Což není pravda, ale teď, když to vyslovil, to má v myslích ostatních stejnou váhu, jako by to bylo doopravdy. *lololol gwenny bloomova ztratila nervy a brecela na hodce literatury – staci rict #nafoukana snobka#*

Zvoní. Všichni se okamžitě vrhají ke dveřím, vzorová ukázka Pavlovova reflexu. Pan Lawrence drží svoji knihu vysoko ve vzduchu a ve smutné snaze udržet pořádek volá: „Zítرا budeme pokračovat na tom samém místě!“ Pak se obrátí ke mně: „A ty budeš tázána jako první, Bloomová. Máš celou noc na meditování o benigní lhostejnosti světa, takže přijď s něčím pořádným. A v angličtině, *por favor*.“

Přikývnu na souhlas a sbírám si věci. Venku u skříňek stojí Astrid Foogleová, jako vždy obklopená houfem svých obdivovatelek. Napodobuje mě, vede monolog v imitaci francouzštiny a ukazovákem a palcem si drží nos.

Klopím oči s patřičnou pokorou beta samičky a proklouznu kolem ní a jejich přítelkyň ke svojí skříňce. Jenže Astrid si mě všimla; poznám to, protože ona i její kmošky jsou najednou zticha a slyším jenom klapot jejich podpatků – *značka Prada, ty malá náno* – jak míří ke mně, kámošky jenom o krok za Astrid.

„Hej, Gwenny,“ začne. „Mám na tebe jeden překladatelský dotaz. Jak se francouzsky řekne ‚sebevražda nic neřeší‘?“

Nevšímám si jí, jdu dál a tiše se modlím za infarkt – její nebo můj, to už je jedno. Jsem celá rudá, můj vztek se mění v zuřivost a ta ještě v něco horšího. Radši si ani nepředstavuju, jak to vypadá. Založím si chvějící se ruce na hrudi.

„No vážně,“ pokračuje Astrid. „Protože někdo jako ty určitě čas od času musí o sebevraždě přemýšlet. Chci říct, proč by taky ne, že jo? Takže, *s'il vous plaît*, jak se to řekne, Gwenny? *En français?*“

„*Va te faire foutre*.“

Astrid se zastaví a na zlomek sekundy – ne, méně než to – se jí na tváři mihne strach. Pak si však uvědomí, kde je, ve svém království, obklopená patolízalkami, a vrátí se skutečná Astrid. Zdvihne svoje dokonale upravené obočí.

Chelsea Bunchmanová, jedna z jejích kámošek, se usměje. „Astrid, ona ti právě řekla, ať jdeš do prdele.“

Astrid poklesne čelist a pusa se jí otevře do dokonalého O. Dokonce zaslechnu tiché zajíknutí.

Vidím tu facku letět. Vidím ji, ale ani tak neudělám nic, abych ji zastavila. Místo toho se příkrčím a vtáhnu hlavu mezi ramena. Je to pořádná facka – Astrid to myslí fakt vážně – až se mi hlava otočí na stranu. Jedním nehtem mě škrábne na tváři, až to štípne.

Začíná se srocovat dav. Vidím uštěpačné tváře Lukea Bontempa a Connora Monroea a asi tuctu dalších studentů, kteří na nás zírají – spíš škodolibě než vyjeveně nad tou podívanou. Stojí v půlkruhu kolem mě a Astrid, jako v aréně. Dochází mi, že tohle je pro dav zábava, už od středověku. Neujde mi, že Astrid mě neuhodila, nenakopla, netahala mě za vlasy. Velmi klidně a s rozmyslem mi vrazila facku. Považuje se za Dámu (s velkým D), která fackuje služičku (s malým s).

Místo abych jí facku vrátila – a komu se pokouším co namluvit, Gwendolyn Bloomová by nikdy nevrátila facku – zavřu oči. Hanba mě zaplavuje jako vítr, který si pamatuju ze Sahary, žhavý a bodající, který trvá celé dlouhé týdny. Jakýsi dospělý hlas přikazuje všem pokračovat v cestě, a když otevřu oči, stojí tam učitel středního věku, jehož jméno si nepamatuju, ruce vražené v kapsách kalhot. Přejíždí očima mezi Astrid a mnou.

„Co se tu stalo?“ zeptá se Astrid.

„Ona mi řekla – nemůžu to opakovat, bylo to sprosté slovo. Abych šla do p...“ vysvětluje upejpavým a raněným hlasem.

„Je to pravda?“ obrátí se na mě.

Otevřu pusu a chystám se na ni žalovat, že mi dala facku. „Ano, je,“ říkám místo toho.

L'Étranger, název knihy, kterou teď probíráme v literatuře, se obvykle překládá jako Cizinec. Taky to však může znamenat Outsider nebo Návštěvník. A tohle všechno jsem já, cizinec, outsider, návštěvník. Formálně jsem Američanka. To se píše v mém pasu. Ale nenarodila jsem se tady, a než jsem loni v září nastoupila do prváku, žila jsem v USA jenom osmnáct měsíců, tenkrát po tom, co se zabila moje máma. My – můj táta a já – jsme se teď přestěhovali do New Yorku, aby táta mohl pracovat v OSN, nedaleko od méjí školy, od Danton Academy.

Můj táta by si ani zaboha nemohl dovolit sám platit školu, jako je Danton. Ale pracuje jako diplomat a soukromé školy pro dětičky diplomatů patří k benefitům tohoto povolání. Podle toho, ve které zemi zrovna jste, může být soukromá škola jedinou dobrou školou tisíc mil široko daleko a pak sedíte ve třídě s děckem místního prezidenta, krále nebo nějakého příšerného diktátora. To se mi taky jednou stalo. Kreténský syn kreténského prezidenta vedle mě seděl na matiku. Nosil boty, které speciálně pro něho ušili ve Vídni a stály pět tisíc dolarů, zatímco jiné děti hladověly hned za štukovanými zdmi naší školy.

Ne že by to v Dantonu bylo až tak jiné. Děcka tady jsou taky potomci prezidentů a králů a diktátorů – akorát těch, co stojí v čele společnosti, ne států. Většina mých spolužáků byla vřdycky bohatá. Obvykle jediná chudá osoba, již kdy potkali, je potomek nějakých přistěhovalců, který jim rozváží potraviny nebo prádlo z prádelny. Výdělek mého táty by všude jinde na světě znamenal slušnou obživu, ale pro spratky z Dantonu jsme chudí jak kostelní myši.

Sedím na lavici před kanceláří zástupkyně ředitele a hraju si se sukní školní uniformy – bože, jak já nenávidím sukně – popotahuju za lem, aby splýval níž po mých stehnech, a uhlazuju drobné záhyby. Uniformy asi mají setřít rozdíly v příjmech, není však předepsáno, jaké se k nim mají nosit boty. A tak se bohatství a příslušenství k různým skupinám vyjadřuje obuví. Prada a Gucci pro ty, za kterými stojí dlouhé generace tradičního bohatství, versus Louboutin a Miu Miu pro rychlé zbohatlíky. Já jsem jednou z dvojice nevýznamných příslušnic kmene Doc Martens. Moje martensky jsou červené a odřené, ale druhý člen chodí v naleštěných černých – je to tichý syn nějakého umělce z centra města, jehož zatím ostatní tolerují, protože je spolehlivým zdrojem adderallu (*lék někdy zneužívaný studenty jako droga zvyšující pozornost a omezující únavu – pozn. překl.*).

Ne že by to byl nějaký rozdíl, kdybych se najednou ukázala v pradovkách. Opravdu nevypadám jako Astrid Foogleová, ani jako kdokoliv jiný z nich. Jsem moc vysoká, moc široká v pase. Nos mám moc hranatý a pusou moc širokou. Všechno na mně je tak nějak moc. Můj táta a můj doktor tvrdí, že jsem hezká taková, jaká jsem – že prý jsou to hormony a taky svaly za všechny ty roky gymnastiky. Každý je prostě stavěný

jinak, nepřijímej názory jiných na definici krásy, a tak dále, a tak podobně, až do omrzení. Jenže je to jejich práce, říkat takové věci. A tak si doma barvím vlasy tou nejlepší barvou z místního supermarketu, nosím martensky a předstírám, že je mi to jedno.

Když se zástupkyně konečně objeví ve dveřích kanceláře, je samý blahosklonný úsměv a falešný zájem. Jmenuje se Wassermannová a neodmyslitelně k ní patří oblak parfému a přeslazené veselosti, jako kdyby každou vteřinou očekávala, že se z oblohy snese motýl z kreslených pohádek a přistane jí na prstu.

„Jak se dneska máš?“ ptá se, když mě vede dovnitř.

„Skvěle,“ odpovídám a zabořím se do křesla potaženého krvavě rudou kůží. „Prostě fantasticky.“

Paní Wassermannová si před sebou sepne prsty na znamení, že přejdeme k vážným záležitostem. „Dozvěděla jsem se, že máš nějaké interpersonální neshody s jednou ze svých spolužaček.“

Mám co dělat, abych v reakci na její falešně eufemistický tón neprotočila oči v sloup. Věc se má tak, že žáci se z 95 procent skládají z velmi bohatých děvek, která mají všechno správně – pocházejí z bílých, anglosaských, tradičně protestantských rodin. Těch zbylých 5 procent, jež k nim nepatří, jsou buďto na stipendiu, nebo mají za rodiče diplomaty. Ostatní nás „pětiprocentní“, jak se nám říká, nesnášejí, ale pomáháme lidem, jako je paní Wassermannová, předstírat, že Danton Academy není továrna na elitářská hovada.

Paní Wassermannová nahlíží do tlustého šanonu. „Drahoušku, říkají ti Gwen nebo Gwendolyn?“

„Gwendolyn,“ odpovídám. „Jenom táta mi říká Gwen.“

„Takže Gwendolyn,“ pokračuje paní Wassermannová s přeslazeným úsměvem, „je pravda, co se tu píše, že jsi dělala závěrečné zkoušky z – panebože – pěti cizích jazyků?“

Pokrčím rameny. „My se hodně stěhujeme.“

„To vidím. Moskva, Dubaj. Přesto máš skutečný talent.“ Projíždí prstem řádky v šanonu. „Musí to být těžké, když tvůj nevlastní otec pracuje jako diplomat. Každých pár let nové město, nová země.“

„Můžete říkat jen ‚otec‘.“

„Prosím?“

„On není můj nevlastní otec. Adoptoval mě, když si vzal mámu. To mi byly dva roky.“

„Otec, dobře. Jak chceš.“ Paní Wassermannová potřásá hlavou a zapisuje si poznámku do šanonu před sebou. „A teď k tomu, proč jsi tady: Danton je bezpečné útočiště, Gwendolyn, tady prosazujeme politiku nulové tolerance vůči emočně zraňujícímu chování.“

„Jo. Přesně jako se to píše v příručce.“

„To zahrnuje nadávky na území školy či vůči ostatním studentům, což znamená, že pokud jsi nadávala jiné dívky ve francouzštině, porušila jsi školní řád.“

„Astrid nerozuměla ani slovu z toho, co jsem říkala, dokud jí to Chelsea Bunchmanová nepřeložila.“

„Podstatné je, že jsi říkala něco, co může druhého ranit, Gwendolyn. Nezáleží na tom, jestli to bylo ve francouzštině, nebo ve svahilštině.“

„Záleží na tom, pokud tomu nerozumí.“

„To je jenom sémantika,“ odbude mě. „Víš, co znamená slovo ‚sémantika?‘“

„To je věda o významu slov. Což by se zde mělo aplikovat.“

Vidím, jak se jí napnuly svaly v obličeji. Zvedne pero a svírá ho tak pevně, až se zdá, že ho zlomí. „Chápu, že je výročí úmrtí tvjí maminky, a je mi to moc líto,“ pokračuje jemně paní Wassermannová. Vidím, že se při té představě necítí dobře, nutí ji to přemítat, co se mnou. Potrestat dívku za její interpersonální potíže na den výročí smrti její matky?

Paní Wassermannová si odkašle do dlaně a pokračuje. „Běžným trestem za nadávání druhým studentům je vyloučení na jeden den. Ovšem za těchto okolností jsem ochotná to prominout, pokud se slečně Fooglové písemně omluvíš.“

„Vy chcete, abych se Astrid omluvila?“

„Ano, drahoušku.“

Je to snadné řešení a jednoznačná volba. Opřu se v židli a pokusím se usmát. „Ne, děkuji vám,“ odpovídám. „Raději přijmu vyloučení.“

Stále ještě prší. Je to takový ten ledový déšť, který se později může změnit ve sněžení. Březen je letos hrozný, vůbec se neobjevilo sluníčko a nikde ani náznak jara. Jenom olověná obloha a puch naší newyorské

odpadní směsi valící se kanály pod našima nohama. Černá SUV, což je dantonská verze školních autobusů, stojí zaparkovaná u obrubníku. Nejbohatší studenti využívají tyhle soukromé minilimuzíny, aby je zvedly na konci vyučování, a oni tak nemuseli utrpět újmu v podobě cesty metrem nebo pěšky.

Já jdu na stanici o pár bloků dál. Nemám deštník, a tak zvedám kapuci svojí staré armádní bundy. Bývala mojí mámy v době, kdy pracovala jako poručice, dávno předtím, než jsem se narodila. Když jsme se před pár lety s tátou stěhovali – asi z Dubaje do Moskvy, což byly dvě naše poslední mise – našla jsem ji v krabici. Tátovi se orosily oči, když jsem si ji oblékla, a tak jsem ji začala honem sundávat. Ale on řekl, že na mně vypadá výborně a že pokud chci, můžu si ji nechat a nosit ji.

Moje máma. Vyhýbala jsem se tomuhle tématu celý den a většinou docela úspěšně, až na tu příhodu při literatuře. Je těžké na to nemyšlet, když trávíte hodinu diskusí o alžírském systému spravedlnosti.

Děšť mě šlehá do tváře, a mě to uklidňuje. Chlap v černozeleň keřfiji se schovává pod stříškou svého vozíku s kebabem přímo před vchodem do metra. Objednávám si jídlo arabsky – kebab se vším, a nešetří jehněčím, říkám mu.

Mrkne na mě s překvapeným úsměvem a já zapřemýšlím, jestli mi rozuměl. Moje arabština už dávno není, co bývala, a je to formální verze, kterou nemluví nikdo, kromě telky.

„Ty jsi Egypťanka?“ ptá se, zatímco kleštěmi upravuje jehněčí na pita chlebu.

„Ne,“ odpovídám. „Já jsem – odsud.“

Různé varianty otázky „ty jsi z X?“ dostávám dost běžně. Mám jan-tarově hnědé oči, pleť mám světlou, ale jako by jí bylo potaženo ještě cosi dalšího, možná jako mosaz pod pauzákem, jak mi jednou řekl naprosto zdrogovaný kluk v moskevském metru. Ale co vlastně je ono X, nemám tušení. Máma už tu není, abych se jí zeptala, a táta, kterému říkám táto, protože jím je podle zákona i v každém jiném ohledu kromě jednoho, tvrdí, že neví. Jméno mého biologického otce není dokonce ani uvedeno v mém rodném listu z Landstuhlu, americké vojenské nemocnice v Německu, kde jsem se narodila.

„Speciál pro Kleopatru,“ vtipkuje muž, přihodí trochu cibule a polije to celé bílou omáčkou, kterou hrozně miluju a které bych klidně spořádala litry, kdyby to šlo.

Na nástupišti v metru se hltavě pouštím do kebabu. Ani jsem si neuvědomila, jaký mám hlad. Tohle s vámi asi udělá, když vás někdo zfackuje jako služku. Čekám na linku N nebo Q do Queensu. Kéž by ten vlak už přijel. Kéž by už přijel a začala se zvětšovat fyzická vzdálenost mezi mnou a tímhle místem a vzpomínkami, které přivolal Camus.

Přesně v tu chvíli, jako kdyby zafungovala telepatie, se objeví vlak linky Q a truchlivě zaskřípe brzdami přímo přede mnou. Zahodím zamaštěný papír od kebabu do koše a nastupuju.

Většina lidí metro nenávidí, ale já ne. Je to podivný, úchvatný zážitek, být sama mezi asi tak stovkou lidí ve vagonu. Vytáhnu si z batůžku knihu a opřu se o dveře, zatímco vlak sviští tunelem pod řekou Queens. Je to román o dospívající hrdince, zasazený v dystopické budoucnosti. Jaký román, to je vlastně jedno, protože jsou všechny stejné. Ubohá náctiletá hrdinka, která musí vyrazit do boje, i když to jediné, co opravdu chce, je utéct s tím fantastickým klukem a žít se jen sběrem bobulí a láskou. Papírové světy, kde jsou hrdinové skuteční.

Ale jak vlak skřípavě uhání temnotou a kolíbá se sem a tam, jako by měl každou chvíli vylétnout z kolejí, najednou zjišťuju, že nejsem schopná se soustředit na děj, ani rozluštit význam slov ze symbolů na stránce. Vzpomínky mě prostě tentokrát nenechají na pokoji. Chtějí se vynořit a jsou odhodlané, jako Astridina facka.

Dneska má táta narozeniny. Je to ten nejhorší možný den, kdy mít narozeniny. Nebo spíš nejhorší možný den, protože má narozeniny. Tak se to totiž stalo, na den přesně před deseti lety. Vraceli jsme se z narozeninového večírku, který pro tátu přichystali kolegové v restauraci v Alžíru.

Prostě o tom musím přemýšlet, že? Není zdravé vzpomínky potlačovat, že? OK. Žádné další uhybání. Pro jednu budu statečná. Bylo to na den přesně před deseti lety.

Když jsme zahruli za roh, máma se zajíkla – a ten zvuk moje sedmileté já vytrhl ze spánku. Podívala jsem se z okna a viděla jsem oheň. Rozeznala jsem tváře ozářené plameny z hořícího policejního vozu. Byly to mužské tváře, asi tak tucet, možná dvacet. Většinou s plnovousem

a většinou mladé. Připletli jsme se k něčemu, co se nás netýkalo. Potyčka s vojenskou policií, která se zvrtila ve prospěch davu. Ale ti muži byli zvědaví na nové aktéry, nakukovali nám do auta a pokoušeli se odhadnout naši národnost.

Máma ječela na tátu, ať vycouvá. Ten zařadil zpátečku, ohlédl se přes rameno a šlápl na plyn. Na okamžik se honda rozjela, jenže pak se s trhnutím zastavila. Za náma jsou lidi, křičel táta. Tak je přejeď, křičela na něj máma.

To on však neudělal. Nebo by to možná udělal, ale neměl čas. Neměl na to čas, protože se nám na střeše roztříštila skleněná láhev a tekutý oheň stékal jako vodopád po straně řidiče. Říká se tomu Molotovův koktejl, láhev benzinu, která má v hrdle nacpaný hořící hadr. Ruční granát chudých.

Diplomati se učí, že v případě zásahu Molotovovým koktejlem mají pokračovat v jízdě co nejdál a co nejrychleji, dokud nejsou z dosahu nebezpečí. Auto ve skutečnosti nehoří tak rychle jako ve filmech. Nevybouchne najednou. Nějakou dobu to trvá. A ten čas potřebujete, pokud chcete zůstat naživu.

Ale dav se přibližoval a pak se cosi přihodilo a motor zhasl. Táta se ho pokoušel znovu nastartovat, jenže bylo slyšet jenom protáčení startéru a motor nechytil. Dveře na mámině straně se otevřely a ona křičela na chlapa, který je otevřel. Nevřískala, křičela. Křičela, jako by zapálení jejího auta a násilné otevření dveří bylo velmi neslušným činem a ona si teď chtěla promluvit s nadřízeným.

Neviděla jsem, co se dělo dál, protože táta se naklonil a rozepnul mi pás. Vytáhl mě dopředu k sobě jako panenku. Pamatuju si, jak drsně se choval, jak to bolelo, když mě protáhl mezi předními sedadly. Tiskl si mě k hrudi a vystoupil stejnými dveřmi jako máma – těmi, jež nebyly v plamenech.

Snesl se na něho déšť úderů holemi a kameny. Cítila jsem sílu těch úderů v otřesech jeho těla. Uchránil mě před nimi, před většinou z nich. Tři nebo čtyři rány skončily na mých nohou, které visely nechráněně tátovi z náručí. Chtěla jsem křičet bolestí, ale nešlo to, tak silně mě k sobě táta tiskl.

Táta utíkal, dokud jsme nebyli mimo dav. Visela jsem mu přes rameno, když vtom se z nějakého důvodu začal otáčet. Otočil se a běžel

zpátky. Pak jsem málem ohluchla, protože rána, již vypálil z pistole, byla neuvěřitelně hlasitá. Jako by nastal konec světa pár decimetrů od mojí hlavy. Vystřelil znovu a znovu a znovu. Moje zorné pole se zúžilo a pak zmizelo úplně. Omdlela jsem.

Čtrnáct bodných ran do hrudi a hrdla. To je oficiální příčina smrti mojí mámy. To se píše v pitevní zprávě a to mi řekl táta, jakmile jsem byla dost velká, abych se ho na to začala ptát. Bylo mi tak devět, možná deset, když jsem se ho zeptala. Ale bylo toho samozřejmě víc. Věci, které se jí staly potom, co ji vytáhli z auta a než ji ubodali. Věci, které mi prý táta poví, až budu starší. Ale já jsem se ho na ty ostatní věci nikdy nezeptala a on o nich nikdy nezačal mluvit. Je to pro něho možná snadnější, když to nemusí vyslovit, a taky pro mě, když to nemusím slyšet.

Už jsme v Queensu a vlak vyjíždí z tunelu na povrch. Řítí se do zatáčky, kola kvílejí jako démoni, tak šíleně nahlas, že stěží slyším vlastní myšlenky. Chytám se pevněji tyče nad hlavou, abych nespadla. Celé moje tělo se naklání setrvačností. Pak vlak zpomalí a skřípe na vlhkém kolejišti, jak vjíždí na Queensboro Plaza – všude šedivé průmyslové budovy, nově postavené věžáky a jasně osvětlené obchody s výlohami nabízejícími losy, cigarety a pivo.

Nahazuju si batoh na rameno. Vlak zastaví a já vyrážím na nástupiště. Vzpomínky zanechávám tam, ať si mě shrbené a kulhavé honí. Vybíhám schody po dvou, pak po třech, jako při závodě. Když se dostanu na úroveň ulice, proplétám se mezi pomalými a starými chodci, kteří mají na všecko dost času, až se mi podaří projít turniketem. Chlapi na chodníku pohvizdují a volají za mnou všemožné návrhy. Tohle milujou – školní uniforma a záblesk sedmnáctiletých nohou pod sukni.

Dám se do běhu a běžím a běžím. Vběhnu do silnice, žlutý taxík zatroubí a zakličkuje. Běžím, až mě pálí v plicích a jsem celá promočená deštěm a potem. Běžím, až mě slepý vztek omyje do dokonalé čistoty a zbaví naděje. A poprvé za celé odpoledne oživené neonovými nápisy a hvězdami jsem nabídla své srdce dokořán otevřené benigní lhostejnosti světa.

DVA

Na zlomek sekundy letím obloukem vzduchem nad zemí, oddělená od ní, jako šíp, který již opustil luk, avšak ještě nezasáhl svůj cíl. Kéž bych takhle mohla zůstat, vznášet se, osvobozená od země.

Ale zemská přitažlivost o tom nechce ani slyšet. Přitažlivost mě stahuje dolů z přemetu vzad, prudce a neobratně jako hloupý magnet, kterým vlastně je. Jenže já jsem pro ni příliš rychlá, nedovolím, aby mě porazila. Rukama se dotknu povrchu kladiny. Je to tenká vrstva semiše na hladkém dřevě a může vám zlomit vaz, když si nedáte pozor. Pak vymrštím nohy opět obloukem nad hlavu, jednu, pak druhou.

Když stojíte na rukou, je nejdůležitější těžiště. Kladina je deset centimetrů široká, takže nemůžete počítat s moc velkým prostorem. I chyba o centimetr nebo dva je příliš. Centimetr nebo dva je rozdíl mezi zlatou olympijskou medailí a pádem po zádech na zem s prudkostí oštěpu, umocněným vaší plnou tělesnou váhou. Zemské přitažlivosti je to jedno. Zemská přitažlivost je benigně lhostejná.

Udělám přemet stranou, opět na nohy, a zastavím se jen na tak dlouho, abych se stihla jednou nadechnout. Stisknu dlaněmi hrany kladiny a udělám stojku. Na okamžik zakolísám a vykopnu levou nohou, když cítím, jak začínám padat. Podaří se mi to vyrovnat, rovnováha se obnoví, žádný problém.

Ale vlna nejistoty, která započala v mých pažích, se mi přelévá tělem vzhůru a já přepadám dopředu. Zhoupnu boky, abych to vyrovnala, jenže to přeženu a nohy se mi teď zaklánějí až moc na druhou stranu.

Chvěje se mi pravá paže a vidím, jak se svět kolem naklání a kolísá. Pokouším se kopáním zabránit pádu, je však příliš pozdě. Rozplácnu se o žíněnku břichem dolů, žebra mi stlačí plíce na velikost hrášku a všechn vzduch mě opustí prudkým výdechem.

Kluk, který vedle trénuje na kruzích – jakýsi Ukrajinec, jehož už jsem tu párkrát zahlídla – se snáší k zemi a míří ke mně. „Ty možná zraněná? Stojka těžká moc.“ Pomáhá mi na nohy a podává mi ručník. Zavřu oči a dýchám do ručníku. „To dobrý,“ říká a pokládá mi ruku na třesoucí se rameno.

Poděkuju mu a potácím se pryč jako opilá. Moje tělo je vyčerpané a připadám si, jako by mi někdo píchnul do svalů injekci dezinfekce. Když se dostanu do šaten, hodím si ručník na hlavu, zhrouťím se na lavičku s lokty na kolenou a dýchám tak trhaně, až cítím na jazyku lehkou pachutí krve. Zní to divně, ale já to miluju – tu bolest, ztrhané dýchání, pachutí krve. Připomíná mi to, že mám tělo, že jsem tělo. Že jsem čímsi skutečným, nejen myšlenkami ve své hlavě.

Upustím ručník k zemi a vysvléknu se z dresu. Když se dostanu do sprchy, chvíli trvá, než začne téct horká voda, ale stejně stojím v ledových krůpějích a čekám. Voda je cítit chlorem a rzí a teče prudkým proudem. Buší mi do kůže jako tisíce malých jehliček.

Začala jsem s gymnastikou potom, co zabili mámu. Bylo mi sedm a tak měsíc nebo dva potom, co se to stalo, jsem nedokázala dělat nic, jen ležet v posteli schoulená do klubička, schoulená do sebe, a vřískala jsem co nejhlasitěji do polštáře prosáklého usoplenými slzami. Táta mě objímal, samozřejmě, ale to vedlo jen k tomu, že se sám taky rozplakal. Takhle jsme jeden druhého nějakou dobu utěšovali, až nám slzy prostě vyschly. To bylo těsně potom, co jsme se přestěhovali z Alžiru do Washingtonu.

Jednou v sobotu jsme jeli autem do jakéhosi obchodu s elektronikou, protože táta shodil telefon do umyvadla, když se holil, a potřeboval si koupit nový. A vedle toho obchodu byla gymnastická tělocvična. Stáli jsme tam za obřím oknem a sledovali, jak nějaký kluk cvičí na koni, otáčí se na madlech, jako by pro něho zemská přitažlivost neplatila, jako kdyby on byl tou výjimkou z pravidla, že nakonec se stejně všechno zřítí k zemi a roztříští. Trenérka vyšla ven, byla to Asiatka.

Myslela jsem, že nám přišla říct, ať si jdeme po svých, ale ona se místo toho zeptala, jestli nechceme jít dál a podívat se, co dělají.

Tak se zrodila moje závislost – a když jsme se stěhovali na další místo, zjistila jsem, že většina zemí má v hlavním městě, kde táta vždy působil na ambasádě, tréninkové centrum pro olympioniky. Ti nejlepší trenéři byli vždycky ochotní přibrat novou americkou žákyni, zvlášť pokud ona nová žákyně platila v amerických dolarech.

Nikdo nikdy nepředstíral, že jsem olympijská naděje. Moc vysoká, moc velká, to říkali všichni, žádná elegance. Já jsem byla spíš surová síla v lidské podobě, jako silný řetěz místo biče. Ale dostat se na olympiádu, nebo vůbec někde soutěžit, to nebyl důvod, proč jsem s gymnastikou začala, ani důvod, proč jsem s ní pokračovala. Pronásledovala jsem ty zlomky sekundy ve vzduchu, ty prchavé momenty obelstění gravitace, jako drogu. A co má být, že rauš, při němž nemusím myslet vůbec na nic jiného, trvá jenom desetinu sekundy? A co má být, že šikana, samota a vzpomínky na mě dál čekají na zemi? Vždycky se přece můžu vrátit na kladinu.

Venku mezitím přestalo pršet a v šeru časného večera působí ulice čistě. Povrchy se lesknou a Manhattan je poprvé za celé měsíce cítit chladnou čistou vodou, místo odpadků a benzínu. Razím si cestu po Třetí avenue směrem ke Druhé, kde odbočím vlevo. Nejdřív se zastavím v pekárně na rohu, kde mi trvá deset minut, než si vyberu pouhé dva košíčky: jeden čokoládový s červenou polevou a druhý citronový s růžovou polevou. Prodavačka mi je úhledně zabalí do malé krabičky.

O pár dveří dál stále ještě svítí výloha Atzmonova papírnictví. Stisknu zvonek a dívám se, jak se prodavačova postava pomalu šourá v zadní části krámu. Pak dveře zabzučí a já můžu vejít.

„Guten Abend, Rotschuhe!“ volá Béla Atzmon hlasitě zezadu. Dobrý večer, Červená botko – tak mě zdraví kvůli mým červeným martenškám. Je to rodilý Maďar, ale ve škole se učil německy.

Proplétám se mezi regály z tmavého dřeva plnými neuvěřitelného množství balíků dopisního papíru každé myslitelné barvy a textury.

Mosazné lampy se zelenými stínidly všude vrhají teplé, tak nějak starobylé světlo, jako by tu ten obchod byl v nezměněné podobě už sto let. Doufám, že nikdy nebude muset zavřít – ale kdo ještě dneska píše dopisy?

V přední části obchodu se nachází skleněná vitrína plná psacích per a právě tam se setkávám s Bélou, který si mě prohlíží zpoza brýlí.

Je mu něco přes osmdesát, možná i devadesát, ale pořád je silný a čilý. Kdysi mi řekl, že býval farmářským synkem v malé vesničce, která byla daleko od čehokoliv, co by se dalo nazvat velkým městem. „Je dneska ten den, Červená botko?“ ptá se s přízvukem silným jako vrstva másla.

Kromě papírnictví vlastní Béla se svou ženou Lili byty nad obchodem. Bydlíme s tátou ve čtvrtém patře a Atzmonovi v pátém. Sprátelili jsme se s nimi hned, jak jsme se přistěhovali, a chodíme k nim na večeri minimálně dvakrát týdně. Po večeri Béla vždycky vnutí tátovi maďarskou pálenku a pak všichni sedíme kolem stolu a povídáme si. O politice. O náboženství. O životě – nejdřív žili v Maďarsku, pak asi 30 let v Izraeli, než přišli do Států. Jak večer pokračuje, Béla mává svojí čtvrtou nebo pátou skleničkou kolem jako taktovkou a příběhy začínají být pochmurnější. Pak mu Lili vynadá a on toho nechá. Po nějaké chvíli jdu obvykle o patro níž udělat si úkoly, a když odcházím, Béla i Lili mi podají ruku a dají mi na rozloučenou pusu na tvář. Představuju si, že tohle asi dělají prarodiče. Vždycky se na mě dívají, jako kdybych byla nějaký poklad.

Chvíli mi trvá, než prohrabu kapsy u bundy a najdu tenkou obálku, kterou jsem si tam schovala ráno. Vytáhnu ji, vyndám její obsah – dvacet dolarových bankovek – a rozložím je na pulť.

Béla mlaskne jazykem a vrtí hlavou: „Tohle je příliš mnoho, maličká. Copak jsi neviděla cedulku ve výloze? Dnešní akce, sleva padesát procent pro všechny mladé ženy v červených botách.“

„To by nebylo fér.“

Béla zvedne peníze a polovinu mi vrací. „Kdyby se ke mně svět choval férově, uháněl bych každý den v bentleyi k vile v Beverly Hills.“ Ze zásuvky pod pultem vytahuje úzkou plastovou krabičku. „Ale to bych byl v Kalifornii a ty bys tady musela zaplatit plnou cenu.“

Položí krabičku na malou sametovou podložku a otevře ji. Plnicí pero barvy klavírní černi s vyrytým nápisem *Tátovi s láskou, G.* se leskne, jako by bylo vlhké. Zvednu ho, odšroubuju násadu a otáčím perem v ruce. Dívám se, jak se stříbrný hrot zaleskne ve světle, jako břit skalpelu.

Vyšplhám tři patra do našeho bytu. Na každém poschodí je jenom jeden byt, každý se rozprostírá od čelní strany budovy až dozadu. Vejdu a slyším tiše hrát Milese Davise, elegantní a melancholický kus, osamělá trumpeta ve zšeřelém pokoji, která sama sobě vypráví: *Není to tak zlé, ne, není to tak zlé*. Můj táta říká, že ho pozvedá na duchu, když ví, že někdo kdysi dokázal zvládat svůj smutek s takovou elegancí.

Skopnu boty a projdu kuchyní, kde na malém stolku leží šest krabic z naší oblíbené indické restaurace.

„Táto?“ zavolám. „Co to indické jídlo tady? Dneska máme špagety la Gwendolyn, nezapomněls?“ Každý rok, od doby, kdy mi bylo osm, mu v den jeho narozenin dělám špagety. Ten první rok po mámině smrti byl příliš smutný, než abychom šli ven, a pak se z toho jaksi stala tradice.

Leží na gauči, akorát krk má trochu zvednutý, aby viděl na laptop, který mu hnízí na hrudi. Takhle tráví většinu času, když přijde domů z práce: vyčerpaný za celý den, kdy se udatně bil s armádami diplomatických zpráv a výkazů. Jeho pozice se nazývá politický atašé, což zní ohromně zajímavě, ale tvrdí, že jenom přesouvá papíry z místa na místo a chodí na schůze. Prý to jsou papíry s nejvyšším stupněm utajení, nebo mi to alespoň tvrdí, a po těch schůzích občas musí najednou hned druhý den do Nairobi nebo Singapuru. Stejně jsou to však jenom papíry a schůze, copak na tom může být něco zajímavého?

„Čau, kotě.“ Usměje se a v obrazovce laptopu se odrážejí obroučky jeho brýlí. V poslední době dost zhubl, tvář má protáhlou a úzkou. Když jsem mu minulý týden řekla, že mi to dělá starosti, odpověděl mi, že to dělá stres. *Stres je nejlepší recept na hubnutí*.

Svalím se na podlahu vedle jeho gauče. „Všechno nejlepší k narozeninám, starý pane.“

Podívá se na mě dolů skrz brýle s vyjeveným výrazem na tváři, jako by neměl nejmenší tušení, že má dneska narozeniny – stejně jako to dělá každý rok. Natáhne se a pohládí mě po hlavě. „Omlouvám se za to indické jídlo, byl jsem prostě trochu unavený z těch špaget. Říkal jsem si, že bychom mohli dneska zkusit něco nového.“

„Indie není nová.“

„Tak chceš radši zelnou polévku z nějakého hippie-veganského podniky? Nic proti.“

Usměju se a sundám jeho ruku z mých vlasů. Na obrazovce laptopu vidím malé písmo, které se mi nedaří přečíst, a fotku tlustého chlápka s oholenou hlavou a otevřenýma očima, který má poblíž středu čela malou černou díрку velikosti mince. Vteřinu mi trvá, než si uvědomím, že to je díra po kulce. „Fuj,“ prohlásím, „co je sakra tohle?“

Táta zavře laptop. „To je Viktor Zorić. Policista ho před dvěma dny zastřelil v jeho domě v Bělehradu,“ odpoví a vstane. „Zítřka to bude v novinách. *Srbský šéf mafie zastřelen při zatykáni.*“

„A co provedl?“

„Spoustu špatných věcí,“ odpoví mi a šine se do kuchyně.

Vstanu a jdu za ním. „Jakých špatných věcí?“

„Těch nejhorších,“ odbude mě.

„Na to jsem se neptala.“

Otevře levné červené víno, přičichne k hrdlu láhve a nalije si skleničku. „Na tom nezáleží. Prostě buď normální teenager, Gwen.“

Vezmu mu skleničku z ruky a cucnu si vína. Máme dohodu, že si můžu dát jednu skleničku vína k večeři, jestliže dospělí pijí taky.

„Takže pokud jde o zatčení Viktora Zoriće,“ nedám se odbýt, „angažoval ses v tom taky?“

Táta vytáhne dva talíře a podává mi je. „Předal jsem pár papírů sem tam a napsal krátkou zprávu. Tentokrát si ji opravdu i někdo přečetl.“

„Takže byl vrah? Drogový král? Nebo co?“

„To stačí, Gwen.“

„Čtu zprávy. Tak nějak neurčitě tuším, že na světě nejsou jenom duhy a barevní motýlci.“

„Takže ty to chceš vědět? Dobře.“ Podává mi další skleničku s vínem. „Vraždy, drogy, to všechno. Ale Viktor se hlavně zaměřoval na obchod se zbraněmi a obchodování s lidmi. Prostituce. Ženy. Děti.“

Nakrčím nos. „Ok, už mi to došlo.“

„Posílal je především do Evropy, ale taky do Abú Dabí, Šangha-je nebo Los Angeles. V kontejnerech po moři. Tak je poslal i do LA.“

„Dík za vyčerpávající informace.“ Nakládám rýži a vinaloo na talíře.

„Byli zavřeni v plechové krabici s minimem jídla a vody a kýblem místo záchodu,“ pokračuje táta. „Když je našli celníci, byli už všichni mrtví. Čtrnáct dívek z Ruska a Ukrajiny.“

„Ježíši. Už toho nech,“ zarazím ho. „To není vhodné téma k večeri.“
„Chtělaš to vědět, tak jsem ti to řekl.“ Ukáže, abych si sedla. „Vyhni se tomu, jak nejdál můžeš, Gwen. Zjištění, jak svinský ten náš svět dokáže být.“

Když se posadím, nalije mi táta víno jako číšník ve vybrané restauraci. „*Votre vin, mademoiselle,*“ uklání se.

„No ne, *merci,*“ odpovídám a zanořím se do vinaloo.

Pár minut jíme bez mluvení. V místnosti je ticho, až na žvýkání, bzučení lednice a ruch velkoměsta za okny. Město je všudypřítomné, připomíná se klaksony aut, sirénami, hlaholem a výkřiky – a i když jste sami, jste sami uprostřed úlu plného miliardy dalších včel.

„Něco se mi dneska přihodilo. Ve škole,“ ozvu se. „Potřebuju, abys mi něco podepsal.“

Zvedne obočí a otře si omáčku z brady papírovým ubrouskem. Natáhnu se do bundy, která visí na věšáku u dveří, a vylovím lejtstro od paní Wassermannové.

Táta dopis otevře a chvíli ho studuje. „Co se sakra stalo, Gwen?“

„Jenom vyloučení na jeden den.“

„*Jenom* vyloučení na den? To není malá věc, Gwen.“

Zhluboka se nadechnu. „Já vím. Promiň.“

„Co se teda stalo?“

„Astrid Fooglová řekla pár věcí. A já jsem jí nadávala francouzsky a nějaký učitel to slyšel a – teď jsem vyloučená. Jenom mi to prosím tě podepiš, jo?“

„Co přesně Astrid Fooglová řekla?“

„Táto, byly to hnusný věci, víš? Nemůžeme to nechat tak? Prosím?“

„Pokud jde o mě, Gwen, umíš si přece poradit líp než někomu skočit na špek a nechat se vytočit. Nenech se vyprovokovat a nebudeš mít problémy.“

Mám pocit, jako by mě náhle obklopila jakási elektrická mlha. Pohlédnu stranou a sevřu pevně okraj židle. Nic bych neudělala radši, než mu pověděla o tom, jak mi Astrid dala facku, ale on by byl jenom zklamaný, že jsem se nebránila nebo to na ni alespoň neřekla.

„Chci říct, Gwen, tohle přece není poprvé. Byl tu ten kluk v Dubaji, jak se jenom jmenoval? A ta holka v Moskvě, Světa. A teď zase tady.“

„Sakra, tak to podepiš!“ Ta slova ze mě vyletí dřív, než je dokážu zastavit. Stojím a vzduch se mi zadrhává v plicích, jak se snažím dýchat. Otočím se a zamířím do svého pokoje. Táta jde za mnou a volá mě jménem, ale přibouchnu mu dveře těsně před nosem.

Zdvorně zaklepe a ptá se, jestli jsem v pořádku. „Jistě,“ odpovím. „Je mi skvěle.“

„Co je to s tebou?“ ptá se. Tentokrát neodpovím. Vidím stín jeho nohou v malé škvírcce pod dveřmi, jak na chvílku zaváhá, jak přemítá, jestli mi dopřát prostor, nebo tlačit dál. Nakonec odchází.

Co je se mnou, chtěl by vědět. Je se mnou to, že tohle místo nenávidím. Nenávidím Danton a všechny tam. Nenávidím tátovu práci a všechno, co obnáší. Existují lidi mého věku, kteří strávili celý život v jednom domě. Existují lidi mého věku, kteří mají pořád stejné přátele už od školky. Mají psa a dvorek a na střeše tenisový míček, který tam odskočil, když jim bylo deset. Zalovím v nočním stolku pro lahvičku lorazepam, nasbírám v puse sliny a polknu jednu malinkou pilulku. Je to sedativum na úzkost, které beru už několik let. Na nálepce se píše: *Užívejte podle potřeby*. Ale mně docházejí zásoby, protože *podle potřeby* je mnohem častěji od té doby, co jsme se přestěhovali do New Yorku. Účinek nastoupí za dvacet minut, jako by mě zahalil do teplé deky a šeptal mi, že Astrid Fooglová, ta facka ani ponížení nejsou zas až tak důležité, jak jsem myslela. Je to jako mít nejlepšího přítele v podobě tabletky.

Vedle lahvičky s tabletkami je moje druhé sedativum, balíček karet. Vytáhnu je z otlučené krabičky a začnu míchat, stále dokola. Pravidelný rytmický dotyk plastem potaženého papíru na kůži mých dlaní je podivně uklidňující. Takový pocit asi mají lidé s obsedantně kompulzivní poruchou. Naučila jsem se to, když jsem se chodila dívat na pouliční podnikavce ve Venezuele, již lákali turisty na tzv. „hry“, které byly ve skutečnosti švindl. Během let jsem začala vynikat v nejrůznějších tricích a teď mi karty slouží jako miniterapie, zatímco čekám, až lorazepam začne účinkovat.

Za oknem slyším sirěnu, hluboký tón, jako když jedou hasiči. Někde něco hoří. Seberu karty a zamíchám je znovu. Slyším zvuky pneumatických brzd autobusu a klakson taxíku. Slyším opilce, jak venku na

ulici vyje, že ho někdo obral o peníze a že se Ježíš vrátí. Bože, jak já se chci odsud dostat. Vytěsním tu myšlenku z mysli a míchám karty, moje prsty tvoří a přetvářejí a znovu formují řád v plastovém světě náhody a pravděpodobnosti, pokaždé nové univerzum vítězů a poražených.

Když se probudím, je 23:36 – ztracený lorazepam – a tátovy narozeniny už jsou skoro pryč. Vylezu z postele a otevířu dveře.

Sedí na gauči, má brýle a otevřený laptop. Protáhnu se do kuchyně a vylovím z ledničky krabičku z pekárny.

Košíček s červenou polevou se překotil na bok a je značně pomačkaný. Ten si vezmu pro sebe. Prohrabávám šuplíky, až najdu zápalky a narozeninovou svíčku. Má tvar pětky a z nějakého důvodu jsme si ji přivezli z Moskvy, kde jsem slavila patnácté narozeniny. Můj táta trpí zvláště sentimentálním vztahem k drobným památkám.

Stojím v kuchyňských dveřích a držím talíř s dvěma košíčky, dokud nevzhledne a nevšímne si mě. Zaklapne laptop a složí si brýle do kapsy.

„Omlouvám se za pokažené narozky,“ řeknu a usadím se na gauč vedle něho.

„Zpívání nebude?“

„Ani náhodou. Tak si něco přeř.“

Na chvílku se zamyslí a pak sfoukne svíčku. Opatrně zvedne košíček z talíře a ukousne si. „Citronový,“ poznamená. „Ty sis to zapa-matovala.“

Všimnu si paperbackového vydání nějaké knihy, která je částečně zakrytá laptopem. „Co jsi četl?“

Druhou rukou se natáhne a ukáže mi knihu. 1984 od George Orwella, starý paperback, odrbaný a zašlý. „Nečetl jsem, chci ji půjčit kamarádovi,“ odpoví. „Četlas ji?“

„Ne.“

„Tak to bys měla. Dystopická budoucnost. Nebo možná dystopická přítomnost.“

Přítomnost. Popadnu batůžek z podlahy a lovím v něm, až najdu malou krabičku. „Letos jsem ti něco koupila.“

Vezme si krabičku, prohlíží si ji a krčí nos. „Je to... rybářský prut?“

„Nech toho.“

„Ne, nové auto!“

„Nech toho! Prostě to otevři.“

Táta trochu pootevře krabičku a nakukuje dovnitř, jako by ho to, co je uvnitř, snad mohlo kousnout. Pak zvažní. „Gwendolyn Bloomová, cos to provedla?“ ptá se tónem, který používá, když se zlobí.

Upustí krabičku do klína a drží pero, jako by to bylo čerstvě ochmýřené kuřátko, které může neopatrným pohybem zranit. Vytáhnu z batothu blok a ukážu: „Na, tady, zkus s ním něco napsat.“

Položí pero na papír a naškrábe něco jako podpis, ale nejdřív nejde ven inkoust a pero jen škrábe nasucho. Pak inkoust začne proudit, elegantní modř, královská modř. *Miluju ho!* napíše.

„Fakt? Doopravdy?“

„Víc než miluju. Jsem z něho nadšený. Cítím se s ním jako – *skutečný aristokrat*,“ dodá s přišerným anglickým přízvukem.

Rozesměju se a on mě obejmje. Mám hlavu na jeho rameni a slyším, jak mu bije srdce, pravidelně a silně. Škrtněme dům na předměstí, škrtněme haldy kámošů, kteří se stejně nakonec obrátí proti vám, a co má být? Rodina o dvou členech je pořád ještě rodina. Stačí to. Chystám se mu to říct, a i když je to otřepané až hrůza, chystám se to říct nahlas – ale on promluví první.

„Hned zítra si ho vezmu s sebou na služební cestu,“ prohlásí. „Budu nejelegantnější chlap na schůzi.“

Zítra? Odtáhnu se a posadím se. „Kam jedeš?“

Škubne sebou, jako někdo, kdo si právě na něco vzpomněl. „Chystal jsem se ti to říct, ale usnulas. Musím zítra do Paříže.“

Zklamaně svěsím ramena.

„Je to jenom na dva dny,“ těší mě. „Letím zítra ráno, zítra večer je jednání a další den, než půjdeš spát, už budu doma.“

TŘI

Je to stejný vzkaz, jaký mi píše vždycky: *Nejz ve fast foodech. Nechávám ti 40 dolarů, pro případ. Pokud budeš něco potřebovat, zajdi za Bélou a Lili.* Ale tentokrát byl krasopisně napsaný tím elegantním inkoustem barvy královské modři a perem, které jsem mu dala. Opřu se v sedadle vlaku číslo 6, který míří do centra, a obrátím vzkaz na druhou stranu, kam jsem si napsala adresu bazaru s gramodeskami na St. Mark's Place.

S tátou se neshodneme skoro na ničem, co se týká muziky. Ale jazz je výjimkou. V zámoří mě občas brával do klubů a já jsem si ucpávala nos před kouřem a napjatě poslouchala i dva koncerty za sebou. Udělali jsme si takový sport z vyhledávání nejmenších a nejpodivnějších podniků a nejobskurnějších místních nahrávek v cizích městech. Škoda, že gramofon dorazil do New Yorku rozbitý na kusy. Jednou, až budu bohatá, mu pořídím nějaký kvalitní.

Za chvíli bude poledne a já jsem proflákala celé ráno pojídáním zbytků od včerejška před televizí. Ale hodlám si zbytek tohoto vzácného všedního dne bez školy maximálně užít. A tak vystoupím na Astor Place a mířím k St. Mark's. Záplava hipsterských barů, tatérské salony a mexické občerstvení s manekýnem v sombreru před vchodem. Možná bych si měla nechat udělat tetování.

Táta mi vyprávěl, že jeho rodina se usadila ve zdejších činžácích před víc než stoletím. Tehdy jich bydlelo v jednom pokoji snad tucet, nebo podobně nesmyslné číslo. Táta mi vysvětlil, že takhle tenkrát žila většina čerstvě přistěhovalých Židů. Jeho rodina pochází z Litvy. Na

Ellis Islandu se z Blumenthalů stali Blumové a o něco později Bloomové. Technicky vzato to nejsou moji předkové, ne pokrevní – ale podle mě se to i tak počítá.

Táta je jedináček a oba jeho rodiče zemřeli, než jsem se narodila. Při autonehodě v San Diegu, kde vyrůstal. Jediní skuteční pokrevní příbuzní, které mám, jsou mámina sestra a její dcera. Moje teta si vzala rabína někde v Texasu. Setkala jsem se s ní a jejím manželem jenom jednou, hned potom, co mámu zabili, a už si ani nepamatuju, jak vypadají.

Nad dveřmi obchodu s hudebninami je malý zvoneček, který se rozklíná, když vejdu dovnitř. Od pokladny vykoukne chlápek s oholenou hlavou a tunelovými náušnicemi. Tohle místo pěkně voní, jako prach, vinyl a ozón. Po celé délce obchodu se táhnou dlouhé řady nízkých pultů plných bedýnek s deskami.

Vytáhnu pár desek z několika bedýnek. *Bitches Brew* od Milese Davise, *Ellington at Newport*. Pak zahlédnu ruce, které se probírají deskami hned vedle těch mých, a vzhlednu i ke zbytku těla a obličejí.

Rozhodí mě jeho oblečení. Jsem zvyklá ho vídat v uniformě Dantonu, v bílé košili a proužkované kravatě. Dneska má na sobě červený rolák a khaki kalhoty s nažehlenými puky, jako by zrovna přišel z focení pro značku Ralph Lauren. Má jemnou tmavohnědou pleť a vyzařuje z něj jakési vnitřní hřejivé teplo, jako kdyby měl v hrudi lucernu. Na Dantonu se drží stranou, jí sám a skoro s nikým nemluví. Ve skutečnosti se jmenuje Terrance, ale ostatní děcka mu říkají Stýpko, protože se o něm povídá, že má celé školné hrazené díky svému nadání na informatiku.

„Čau,“ pozdravím ho.

Terrance vzhledne. „Čau,“ odpoví mi.

„Ty jsi Terrance, že jo?“

„Jo.“

„Já jsem Gwendolyn.“

„Já vím.“

Na chvíli se rozhostí trapné ticho. Ticho tak trapné, až si vzpomenu, že právě tohle je ten důvod, proč se nikdy nebavím s klukama. Pak se Terrance usměje. „A nemáš být náhodou ve škole?“

„A ty?“

„Mám vyloučení na tři dny za falšování zápisů o docházce,“ odpoví.
„Ti lidi nemají žádný smysl pro humor. A co ty?“

„Vyloučení na den,“ odpovím. „Za to, že jsem řekla Astrid Fooglové, ať jde do pr...“

Zvedne obočí, jako by to na něho udělalo opravdu dojem. „Statečná holka,“ ocení to. „Co kupuješ?“

Tupě se zahledím na album, které držím, a všimnu si, že se mi chvějí ruce. „Sonny Rollins. Ale zatím se jen tak dívám,“ odpovím.

„Sonny je fajn. Podle mě je ale Charlie Parker lepší.“

„Samozřejmě že je. To není nic nového, zkus někoho jiného.“

Pokrčí rameny. „Já jsem byl vždycky obdivovatelem Coltranea.“

Bezděky se usměju: „Já jsem taky obdivovatelkou Coltranea.“

Rozesměje se a já zčervenám jako ten jeho svetr.

„Promiň, nic jsem tím nemyslel...“ Zaváhá. „Takže ty máš ráda jazz. To jsme asi jediní dva.“

Mávnou rukou po obchodě.

„Myslím v Dantonu.“ Terrance sklopí oči a upravuje si batoh.

„Já – jenom se tak poflakuju,“ řekne pak. „Tak kdybys chtěla – nevím, jaké máš plány...“

„Ráda,“ odpovím bez přemýšlení.

Před obchodem zjišťujeme, že slunce je pryč, zakryté inkoustově temnými mraky, které jako by se plížily městem, těsně nad střechami budov. Ani jeden z nás nikam nemusí, což je fajn, protože jsme oba spokojení s tím, že jsme tady. Procházíme po St. Mark's ještě další dva bloky. Je snad město dneska nezvykle prázdné, nebo nevnímám nikoho jiného?

Povídáme si o muzice, kterou máme rádi, o knížkách, které máme rádi, a o studentech z Dantonu, které nesnášíme. Říká, že si myslel, že jsem „nějaká Řekyně, nebo co“. Ne, vysvětluju – podle pasu jsem Američanka, ale jinak prostě další spratek z diplomatického hnízda, stejně jako ostatní. Super, opáčí.

V jednu chvíli jsme přešli Avenue A a skončili v parku na Tompkins Square. Procházíme se po dlážděné cestičce pod příkrovem holých větvi stromů. Na jedné straně pospává nějaký bezdomovec mezi vrstvami

kartonu, po stranách vyčuhují špinavé ruce a nohy a balíky oblečení, vypadá to jako nějaký přečpaný sendvič.

„Takže – ty máš na Dantonu stýpko?“ zeptám se.

Pohled mu zpřísní. „Cože?“

„No, ta tvoje přezdívka, přece. Ostatní ti říkají Stýpko.“

„Říkají mi Stýpko, protože jsem černej. Ergo...“

„Ergo co?“

„Ergo jak jinak bych se asi mohl dostat na Danton?“ Zavrtí hlavou. Nad nimi. Možná i nade mnou. „Jediná doba, kdy pro ně vůbec existuju, je, když potřebujou sehnat nějakou trávu. Ať jdou do háje. Já tuhle hru nehraju. Můj život není kino pro jejich zábavu.“

Moje ruka se náhodou letmo dotkne té jeho. „Tak si napiš svůj vlastní film. Pak můžeš hrát, jakoukoliv roli chceš.“

Tváří mu proletí úsměv, jako by se mu ta myšlenka zalíbila. „A jakou roli hraješ ty v tom svém filmu?“

„Ve svém filmu?“ Pokrčím rameny. „Já vlastně asi nemám žádný film. Jsou to jenom – náhodné scény sestříhané dohromady.“

„No i tak,“ poznamená. „Stejně si zahraješ roli hlavní hrdinky.“

„Hrdinky?“

„No znáš to – nakopat cizí zadky, zachraňovat svět a u toho ještě vypadat jako miss.“

Ze srandy zaboxuje do vzduchu před sebou.

Je to vlastně kompliment: Já, jak zachraňuju svět. Gwendolyn Bloomová, co vypadá jako miss. Věnuju mu drobný úsměv. „No jasně.“

Ale Terrance se zastavil a dívá se na dva kluky vedle výběhu pro psy. Postavili si tam kartonovou krabici místo stolku a hrajou karetní verzi skořápek. Je to pouliční hra, až na to, že to vlastně vůbec není hra, jenom to tak vypadá – a v tom je právě zakopaný pes. Jeden z kluků zamíchá karty a volá: „Najdi dámu, najdi dámu,“ na kolemjdoucí běžce a kancelářské myši na polední pauze.

Táta mi říkal, že tahle hra se hrávala kdysi po celém New Yorku, ale už se asi nehraje, protože Terrance podotkne, že ji nikdy neviděl. Já jsem ji však viděla hrát na spoustě míst po celém světě a bavilo mě sledovat, jak dealeři berou na hůl turisty. S pomocí pár videí na YouTube jsem se ji naučila i sama hrát a trénovala jsem na tátovi s penězi ze hry Monopoly.

Zatímco jeden kluk vyvolává, druhý okatě předvádí, jak vyhrál. Drží tlustý svazek bankovek a zvedá se od stolu.

„Chceš to zkusit?“ ptá se Terrance.

„Je to podfuk,“ vysvětluju. „Nemůžeš vyhrát.“

„Ten druhý kluk vyhrává.“

„Protože to je jeho úkol. Říká se tomu volavka. Pracujou společně.“

Ale Terrance se nedá odradit a stejně k nim zamíří. Vytáhne dvacku a položí ji na kartonový stůl. Dealer si ji vezme a ukáže mu karty – dámu a dva kluky, lehce prohnuté po delší ose, aby se daly snadněji zvednout. Pak dealer položí karty lícem dolů a mění jejich pozice, posouvá královnu doleva, doprava, doprostřed.

Na začátku je to snadné, a to je taky účel. Ale trik, klíč ke hře a samotné jádro švindlu je v tom, že jednou rukou shrábnete dámu a jednu další kartu a pak pustíte tu druhou kartu a protihráč je obelstěný, protože věří, že jste právě položili dámu. Dealer je tak rychlý, že ani nevidím, jak to dělá. A Terrance teď sleduje špatnou kartu.

Když dealer zastaví, Terrance poklepe na kartu vlevo. S drobným úsměvem ji dealer otočí. Křížový kluk.

Terrance vytáhne další dvacku, ale tentokrát mu dealer řekne, že buďto zdvojnásobí sázku, nebo nic. A tak se na stole ocitá čtyřicet a o kolo později osmdesát dolarů.

„Jak jsi to věděla?“ ptá se, když konečně odcházíme pryč.

„YouTube, balíček karet a spousta času. O deset tisíc kol později jsem byla stejně dobrá jako ti kluci tady.“

„Tak to bychom měli začít vlastní hru,“ prohlásí. „My dva spolu.“

Zatouláme se dál do parku, kolem basketbalového hřiště a ručně malovaného plakátu na kandelábru o hledaném morčeti jménem Otto. Podaří se nám najít čistou – nebo alespoň čistější – lavičku pod rozsochatými stromy a uvelebíme se tam.

„Takže kdo je u vás diplomat, táta nebo máma?“ vyptává se Terrance.

„Táta,“ prozradím.

„A co dělá máma?“ vyzvídá dál.

Přemyslím, že bych zalhala. Vždycky je to trapné, když řeknu pravdu. Ale tentokrát to z nějakého důvodu neudělám. „Umřela,“ odpovím.

„Je to deset let.“

„Ta moje taky,“ řekne na to Terrance. „Osm let. Nehoda na plachetnici.“
Otevřu pusy, abych doplnila, jak se to stalo nám, Terrance mě však zastaví tím, že položí svoji ruku na moji.

„To je v pohodě. Nemusíš, pokud nechceš.“

„Díky,“ uleví se mi.

A pak se skutečnost, že jsou obě naše mámy mrtvé, chvíli vznáší ve vzduchu – a je to tak v pořádku. Žádná trapnost. Žádné drama.

„Tak kam bys chtěla jít?“ zeptá se mě.

„Je mi fajn, když se jen tak couráme tady,“ odpovím.

„Ne, já myslím na vejšku.“

„O tom jsem vlastně ještě nepřemýšlela. Asi Univerzita Někde v Tep-
lých krajích. Co ty?“

„Harvard. Táta tam dostal židli, a tak...“

„Stolici?“

„Ne doslova. To jako že má pozici na fakultě. Mutaiova stolice na
studiích ekonomického čehosi. Nepamatuju si celý název.“

Hluboko v kapse mi zazvoní mobil. Po očku juknu a vidím, že to je táta. Ale místo abych to zvedla, vypnu zvonění. Zavolám mu pozdě-
ji, není nutné přerušit tyhle chvíle a zlomit kouzlo okamžiku. Hodiny na telefonu ukazují 14:42. Kam všechen ten čas zmizel? Vítr profukuje
plaňkami dřevěné lavičky. Vyhrnu si límec svojí armádní bundy a zkrí-
žím ruce, abych se zahřála.

„Je ti něco?“ ptá se Terrance.

„Zima,“ odpovím.

„Chceš už jít?“

„Ne.“

Vtom mi položí ruku kolem ramen a přitáhne si mě blíž. Celá ztuhnu.
Cítím, jak teplo jeho těla proniká vrstvami oděvů až ke mně. Čeká se, že
teď něco řeknu? Ne, napomínám se. Prostě sklapni a nech věcem volný
průběh. Nakloním hlavu ke straně a opřu si ji o jeho rameno v semišové
bundě. Voní elegantním mýdlem, jaká mívají v drahých hotelích.

„A po vejšce?“ zeptám se. „Co pak?“

„Můj táta říká, že cokoliv budu chtít, pokud nezačnu obchodovat
s hedgeovými fondy jako on,“ odpovídá mi a pohladí mi paži. „Ale

možná to udělám, já nevím. Miluju vytvářet počítačové kódy, tu nutnost přesného uvažování. Je v tom určitá krása. Matematika jako umění. Nepřipadá ti to divné – matika jako umění?“

Trochu se zasměju. „Matematická muzika.“

„Cože?“

„Matematická muzika. Je to divný, ale já tak říkám třeba – když hrají Dizzy s Charlie Parkerem dohromady, nebo Coltrane s kýmkoliv. Zní to jako chaos, ale není to tak. Je to propočtené.“

„Matematická muzika,“ zopakuje. To se mi líbí.

Pak jeho sevření zesílí a já se přisunu o pár centimetrů blíž – a pak ještě o pár dalších.

Veliká dešťová kapka mi přistane na koleni a druhá na ruce. Začínají dopadat a rozstříkovat se všude kolem mě, chodník tmavne, jako by to byly kapky hnědé barvy. Oba víme, že bychom se měli zvednout a utíkat se někam schovat – za chvilku z toho bude pěkná průtrž – ale ani jeden z nás se nehne. Tiché mumlání hromu zesílí v mohutné prasknutí. V purpurovém mraku visícím nad budovami se jasně zableskne, jako kdyby ho něco ozářilo zevnitř.

„Bohové se proti nám spikli,“ prohlásím.

„Radši bychom měli jít,“ odpoví.

Vyběhneme z parku a obloha se nad námi protrhne – proudí z ní ve vlnách provazy deště s jasnými obrysy, takže vypadají jako zuřiví duchové. Kdybych věřila v Boha, připadalo by mi to skoro jako trest za pár ukradených hodin s tímhle zvláštním, zajímavým klukem. Prcháme po Avenue A, až nacházíme úkryt ve vchodu do jednoho činžáku. Je tu jenom několik čtverečných metrů a musíme se opírat o černé ocelové dveře, abychom unikli z dosahu bubnujících kapek.

„Vždyť ty se třeseš,“ říká mi. „Pojď sem.“

Ani jsem si toho nevšimla a už mi není zima, ale stejně ho poslechnu. Přitiskne si mě na hrud' a obejmeme mě pažemi.

„Tak abych v tom měla jasno,“ navážu. „Je to Mutaiova stolice na studiích ekonomického čehosi...“

Zasměje se a já pod tvářím cítím, jak se mu zvedá hrudník. „Ve skutečnosti je to ‚Stolice Terrance Mutaie III‘.“

„Třetí stolice?“

„Ne, můj táta se jmenuje Terrance Mutai Třetí. Takže to ze mě dělá Terrance Mutaie Čtvrtého.“

Ted' je řada na mně, abych se zasmála. Doufám, že si nemyslí, že jsem osel. „Ty máš ve jméně číslo? To jsi z královské linie, nebo co?“

„Ne,“ opáčí. „Jenom snob, co to předstírá.“

„Tak to je v pohodě, to já taky.“

Pak, bohužel a proti vši statistické pravděpodobnosti, která platí v New Yorku za bouřky, u chodníku zastaví taxi a z něj vystoupí jakási ženská. Klidně bych zůstala tam, kde jsme, a tak, jak jsme, celý den, možná klidně i celý týden, ale než stihnu zaprotestovat, Terrance mě táhne za ruku dozadu do taxíku.

Navádí řidiče po První avenue směrem k mojí adrese. „A pak bude druhá zastávka,“ objednává Terrance. „Na křižovatce Sedmdesáté druhé a Páté, na Madisonianu.“ Dlouho jsem ve městě nebyla, ale tolik si ještě pamatuju, abych poznala jednu z nejprestižnějších adres na celém ostrově Manhattan. Tady i velmi bohatí lidé žijí jako my, v bytech, které jsou příliš malé a shlížejí dolů do ulic, jež jsou příliš rušné. Terrancova čtvrť je však rezervována pro ty, kdo jsou astronomicky bohatí. Dokonce i většina snobů z Dantonu by mu tu adresu záviděla. Taxi uhání po ulicích temně se lesknoucích deštěm. My s Terrancem se choulíme na zadním sedadle, topení hřeje na plné pecky. Všimnu si, že mám prsty zčervenalé a zncitlivělé zimou. Vezme moje ruce a tře je mezi svými.

Zabočíme do naší ulice a já vysvětlím řidiči, kde má zastavit. Když zabrzdíme, sáhnu do kapsy pro peníze, ale Terrance trvá na tom, že na to mám zapomenout, taxi je na něj. Otočím se, abych poděkovala, a najednou zjistím, že má tvář jenom centimetry od té mojí. Je to pryč dřív, než si stihnu uvědomit, co se děje – rychlý, cudný polibek na rty. Zajímalo by mě, jak jsem se asi zatvářila, protože se rozesmál. „Tak zatím,“ zašeptá mi.

Když otevírám domovní dveře a začínám šplhat do schodů, můj mozek šrotuje zběsilou rychlostí, jak se snaží rozebrat a zanalyzovat každou vteřinu uplynulých několika hodin. Druhé patro, třetí patro, čtvrté patro, Terrance Čtvrtý.

Zamknu za sebou dveře, dvě západky a řetěz. Opravdu se Terrance právě sklonil a políbil mě? Panebože, co to znamená?

Pár hodin zápasím s přípravou do školy. Zítra bude pravidelný test z matiky, a přestože jsem chyběla jenom den, jsem už pozadu. Je to těžká látka, kterou ještě ztěžuje to, že se moje mysl neustále snaží odlétnout zpět k těm pocitům, jež ve mně vzbudily jeho ruce, když mě zahříval v taxíku – ruce s dlouhými, štíhlými prsty, ruce, které se hodí k aristokratovi s číslem ve jménu. To přece byla ta důležitá část, ne? Ne ten polibek. Způsob, jakým hladil moje ruce. Bože, on je doslova to jediné, co jsem v tomhle městě našla, co mi nepůsobí bolest.

Nějak se mi podaří prokousat se úkoly a v jedenáct večer si udělám sendvič, naliju zbytek včerejšího vína do plastového pohárku a zapnu mexický seriál, abych nezapomněla španělsky.

Dva tajní milenci na grandiózním večírku – ona ve večerní róbě, on ve smokingu – si domlouvají setkání v *cobertizo*. V chatě? Chatrčí? Ne, ne v tomhle povýšeném světě. Je to kabina na elegantním hausbótu, oplývající mosaznými hodinami, buclatými koženými křesílky a vyčpaným sokolem na polici.

Oba se shodují, že setkávat se takhle je nebezpečné, když je večírek tak blízko, dokonce na doslech. Miluješ mě? ptá se on. *Sí, Emilio*, odpovídá ona, *siempre, siempre*.

Víno mě hřeje v žaludku a mozek se ospale choulí jako kočka před krbem. Sklouznu se na gauči, zabořím hlavu do polštářku a snad potisící ten večer vzpomínám na Tompkins Square, jak déšť vypadal jako kapky tmavé barvy. Je bohatý, pomyslím si – musí být, když bydlí na takovém místě. A co má být? Jakou hodnotu má, když někoho držíte v náručí tak jako on mě, když jsme se v tom vchodu schovávali před deštěm? Nevím to, ale určitě se neměří penězi.

A to je moje poslední vědomá myšlenka, než se mi zavřou oči a já se propadám do temnoty změkčené vínem, do temnoty spánku. Seriál ještě běží, teď se tam odehrává zběsilá hádka. Emilio a kdosi – asi její otec? A v tom seriálu zároveň kdosi klepe na dveře, ale Emilio a ten další chlap prostě mluví dál a nevšímají si toho. Tak už sakra někdo otevřete ty dveře.

Pak se s trhnutím probudím. To klepání není v televizi; to je ode dveří našeho bytu, prudké a naléhavé. *Přijď hned*, vyzývá. Přicházím ke

dveřím ještě zmámená spánkem, ale obezřetně, a podívám se špehýrkou. Stojí tam Béla, oblečený v županu. Za ním další dvě postavy v levně vypadajících oblecích. Jedna je žena a uměle blondaté vlasy má sepnuté do ohonu. Je pěkná, pomyslím si, sportovní, asi tak čtyřicet. Ten druhý je chlap něco před třicítkou. Má široký začervenalý obličej a černé vlasy má sestřižené jako voják.

Odšoupnu zástrčky, odemknu dveře a otevřu je tak, jak mi řetěz dovolí.

Béla si mne ruce. Asi nervozitou, ale je v tom ještě něco dalšího. „Tihle lidé – oni s tebou potřebují mluvit.“

„Můžeš prosím tě otevřít, Gwendolyn?“ říká ta žena.

Zavřu dveře, odjistím řetěz a znovu otevřu. Žena udělá krok vpřed a otevře peněženku, kde má průkaz se svojí fotkou a občanku.

„Ahoj, Gwendolyn. Já jsem zvláštní agentka Kavanaughová a tohle je zvláštní agent Mazlow. Jsme z úřadu pro diplomatickou bezpečnost.“

Teď je na řadě muž, aby ukázal svůj odznak a občanku, ale já se nepotřebuju podívat. Už je znám – ne tyhle dva osobně, znám však tenhle typ, co dělají a co to znamená, když se objeví u vašich dveří. Vím, co řeknou dál, ještě dřív, než to vysloví.

„Můj táta,“ vyslovím tiše, skoro zašeptám. „Co se stalo mému tátovi?“

Agentka Kavanaughová mi jemně položí ruku na rameno. „Chtěli bychom, abys šla s námi, ano? Můžeš to pro nás udělat, Gwendolyn?“

Smetu její ruku z ramene. „Co se stalo mému tátovi?“ zopakuju už hlasitěji, skoro křičím. „Je v pořádku?“

„Gwendolyn,“ odpoví mi agentka Kavanaughová, „tvůj táta se pohřešuje.“

ČTYŘI

Kavanaughová a Mazlow stojí každý z jedné strany vedle mě ve výtahu, který je cítit dezinfekcí. Svítí tlačítko šestého poschodí – vedle něho se píše *Úřad pro diplomatickou bezpečnost*.

Když jsem přišla za tátou na návštěvu sem, do téhle fádni betonové budovy v centru, kde má ministerstvo zahraničních věcí své kanceláře, musela jsem u vchodu procházet detektorem kovů a mít připnutou červenou visačku s nápisem NÁVŠTĚVA. Ale teď se po mně nic takového nechce. Když vystoupíme z velikého SUV se světly a sirénami, které Kavanaughová a Mazlow použili, abychom se sem rychle dostali, bezpečáci na nás jenom mávnou, ať jdeme dovnitř.

Usadí mě v malé zasedačce, kde se nachází míšmaš nejrůznějších stolů poskládaných k sobě a kolem stěn řada rozvrzaných židlí. „Zůstaň tady,“ vyzve mě Kavanaughová. „Pokud budeš něco potřebovat, Mazlow bude hned za dveřmi.“

Zmizí a já v místnosti zůstanu sama. Kéž by alespoň nechali Bélu jet se mnou. Zářivky nade mnou bzučí a poblikávají a dodávají všemu chorobně bílý nádech. Jediné okno v místnosti je zakryté žaluziemi. Nadzdvihnu jeden kovový proužek a zjišťuju, že okno vede do haly a já odsud můžu vidět do místnosti hned naproti. Je tam Kavanaughová a s ní ještě šest nebo sedm dalších lidí. Stojí kolem bílé tabule, kam si zaznamenali časový sled:

20:37 SMS od Blooma z Café Durbin na pařížskou centrálu, vše OK

20:42 Bloom telefonuje dceři, bez odpovědi/žádná hlasová zpráva

20:55 Bloom volá Ferase/potvrzení

21:22 odchod ze setkání s Ferasem v Café Durbin / SMS na pařížskou centrálu, vše OK

21:32 telefon nedostupný/vybitý

Kavanaughová mluví se dvěma muži, které znám. Jeden je Joey Diaz, politický atašé jako můj táta. Je to hezký mohutný chlap černé pleti, který se s tátou přátelí už roky. Byli spolu v Dubaji a Joey se svojí ženou a dvěma dětmi u nás trávili Dikůvzdání a Vánoce hned dva roky za sebou. Toho druhého znám od vidění. Jmenuje se Chase Carlisle a je to tátův šéf. Nevím o něm nic víc, než co říkal táta – že je ze staré jižanské rodiny a zná ve Washingtonu úplně každého.

Myslím, že Carlisleovi bude tak padesát, pětapadesát, má zarůžovělou pleť a nosí utahané konfekční obleky nepříliš pevně zapnuté přes vystouplé břicho. Ale vlasy má stejné, jak si pamatuju – ostrá pěšinka na straně, nabarvené do dokonale hnědi. Zatímco na ně Kavanaughová mluví, pohledne mým směrem a já instinktivně ucuknu a nechám žaluzii zapadnout zpátky na místo. O chvíli později Diaz a Carlisle vejdou do zasedačky. Joey mě obejmě. „Bude to v pořádku, Gwendolyn,“ těší mě. „Bude to v pořádku.“

„Pročpak si nesesedneš, Gwendolyn,“ ozve se Carlisle svým příjemným měkkým virginským akcentem.

„Radši budu stát, děkuju vám,“ odpovím a snažím se mít co nejklidnější hlas.

„Gwendolyn,“ začne Joey, ruce stále na mých ramenou, a upírá mi pohled přímo do očí. „Tvůj táta zmizel krátce po setkání s naším kolegou v Paříži, s někým, kdo podle nás...“

„To je velmi zavádějící, Joey,“ přeruší ho Carlisle. „Naznačuješ, že jde o únos, ale o tom nemáme žádné důkazy.“

Složím se do křesla a uchopím pevně opěradla.

Carlisle zírá přímo na mě, jako by se snažil zapamatovat moji reakci. „Všechno, co zatím víme, je, že se pohřešuje. To je všechno. Všechno, co máme. Mohl být unesen? Malá pravděpodobnost. Ale mohou existovat i jiné důvody, proč zmizel ze scény.“

Cítím, jak se mi obličej zatíná jako sevřená pěst, oči zavřené, ústa otevřená, zuby odhalené. Ukrývám se v dlaních. Během života jsem se

připravila na možnost, že při své práci skončí v nemocnici, nebo dokonce zemře, ale tohle – domýšlím si tisíc scénářů a mučení. Z koutků mi vytrysknou dvě slzy a stékají dolů záhyby kolem nosu. Přinutím se vzhlednout. „Řekněte mi přesně, co všechno děláte, abyste ho našli.“

Carlisleova tvář vyjadřuje nezúčastněnou profesionalitu. „Máš mé ujištění, že podnikáme veškeré možné kroky. Kancelář FBI v Paříži již prozkoumává oblast. Stejně tak francouzská policie, městská i státní...“

Přeruším ho: „Ale musíte předpokládat, že byl unesen, mám pravdu? Chci říct, tak se se situací musí zacházet, že? Jako kdyby tomu tak bylo?“

„Samozřejmě,“ odpoví Carlisle. „Ano, to rozhodně. Právě v této chvíli SIGINT pátrá po tom, čemu říkáme ‚chatter‘ – tedy odposlouchané konverzace – o pohřešovaném americkém diplomatovi. Zatím však nemáme nic. Což je dobré znamení.“

„Co je to SIGINT?“ vyptávám se a otírám si oči kapesníčkem.

„Takzvaná Signals Intelligence. Zabývají se odposloucháváním mobilních telefonů a jakéhokoliv druhu elektronické komunikace.“ Carlisle se posadí a nahlédne do svého bloku. „Gwendolyn, mluvil s tebou vůbec táta o své práci? O tom, co dělá? Možná se zmínil o určitých potížích, které má v úřadu?“

„Ne,“ odpovídám. „Chci říct, tvrdil, že má obvyklý pracovní stres. Ale posledních pár dní byl smutný. Bylo výročí dne, kdy umřela máma. Jenže on toho o práci nikdy moc neříkal. Jenom že hodně kouká do papírů a že napsal pár zpráv.“

Carlisle přikyvuje a dělá si poznámky. „Nemluvil někdy o tom, že by si přál, já nevím, jít do důchodu? Odejít z ministerstva a odstěhovat se do zahraničí?“

Joey třískne rukou do stolu. „To stačí, Chasi.“

Carlisle po něm stěhl pohledem a pak se obrátí zpátky ke mně. „Gwendolyn, víme, že ti táta včera odpoledne volal, ale nenechal žádný vzkaz. Byla jsi s ním od té doby nějak v kontaktu? Třeba přes e-mail nebo sociální sítě?“

„Ne,“ odpovím, „vůbec ne.“

„Děkuju ti, pomohla jsi nám.“ Chase odloží pero a složí ruce před sebou. „Uvědomuju si, že to pro tebe musí být hrozně těžké. Máš nějaké příbuzné, u kterých bys zatím mohla zůstat?“

„Mám tetu a strýčka v Texasu. Georgina a Robert Kaplanovi. On je rabín v... nevím kde. Je to nějaké předměstí Dallasu, alespoň myslím.“

„Nikdo místní?“

„Jsem si jistá, že můžu zůstat u Bély a Lili. Atzmonových. Jsou to naši přátelé, kteří bydlí ve stejném domě. V pátém poschodí.“

„Atzmonovi budou asi zatím v pořádku,“ prohlásí Carlisle a vstane. „Bude nejlepší, když u nich dneska v noci přespíš. Určitě za tebou přijdeme, když se dozvíme něco nového.“

Otevřu pusu a chci něco říct, Carlisle však už mizí ve dveřích.

Stěrače tančí tango na předním skle, smetají déšť, vracejí se zpátky, znovu smetají a znovu se vracejí. Pokouším se tím pohybem uvést do hypnotického stavu, úplně se v něm ztratit. SUV, které si Joey půjčil z ministerstva, se šplhá po Třetí avenue nočním provozem. Jsou tři ráno. Už se neobtěžuje se světlou a sirénou, jako kdyby vycítil, jak jsem vděčná, že tu můžu být s možná jediným přítelem, jehož táta na světě má a který mu může skutečně pomoci.

„Jak se mají děti?“ zeptám se. „Nejstarší je Christina, že?“

„Ano,“ odpovídá Joey. „Příští měsíc jí bude dvanáct a Oscarovi právě bylo šest.“

„Oscar. To jméno se mi vždycky líbilo.“

Zní to jako společenský hovor, je to však test. Důkladně sleduju Joeyovu tvář, abych zachytila jeho reakci, když prohlásím: „Musíme se zase jednou všichni sejít, víš, až se táta vrátí.“

Trošku uhne hlavou a vidím, jak se pomalu nadechuje. „Určitě,“ odpovídá s úsměvem, který není upřímný.

„Můj táta se nevrátí, že ne, Joey?“

„Ale samozřejmě že se vrátí,“ brání se Joey, avšak ta slova jsou jen povzbudivá – a prázdná. Stejná, jako když přejete pacientovi s rakovinou, aby mu brzy bylo líp.

Cítím, jak se mi tvář začíná znovu stahovat. Odvrátím se a opřu si čelo o studené okno, po kterém stéká dešťová voda, tvoří malé říčky. „Co se mu stalo, Joey? Prosím, řekni mi to. Žádné kecy. Myslím, že na to mám právo.“

Joey zabubnuje prsty na volant. „Tvůj táta měl schůzku s jedním naším kontaktem, s někým, s kým spolupracujeme. Ta schůzka byla

v kavárně. Když odešli, poslal textovku naší kanceláři v Paříži, že je v pořádku. Jenže o chvílku později byl jeho telefon najednou buďto vypnutý, nebo prostě přestal fungovat. Nemáme z té oblasti žádné policejní hlášení, žádné známky násilí. To víme s jistotou.“

Vzpomenu si na časový sled, který jsem zahlédla v protější místnosti. „A ten člověk, s nímž se měl sejít, se jmenovat Feras? Viděla jsem jeho jméno na tabuli.“

„Ano,“ potvrzuje Joey. „Máme teď někoho na cestě, aby si s ním promluvil. Ale nevíme, jakou roli v tom hrál, pokud vůbec nějakou.“

„Existuje nějaký chlap, Rus nebo Srb, nemůžu si vzpomenout. Viděla jsem jeho fotku předevčírem na tátově laptopu. Viktor Zorić. On je nějak spojený s tím Ferasem?“

„To není pravděpodobné. Můžeš si však být jistá, že to stejně zkoumáme.“

Přitlačím si dlaně na oči a Joey se natáhne, aby mi mohl stisknout rameno. „Já to nechápu, Joey,“ řeknu nakonec zlomeným, sotva slyšitelným hlasem. „Můj táta jenom přendává papíry z jedné hromady na druhou. Co by proboha mohl kdokoliv chtít od takového člověka?“

Dlouhý okamžik ticha. „Myslím, že potřebuju hrnek kafe,“ prohlásí Joey nakonec. „Tak pojd', koupím ti colu nebo něco.“

SUV náhle sjede doprava a překříží dva pruhy vedle nás. Za námi se zuřivě rozhoukají klaksony. Zabrzdí před malou kavárničkou, vypne motor a mávne na mě, abych šla za ním.

Děšť buší do mé hlavy velikými netečnými kapkami a stéká mi po tváři a po krku za límec. Zvednu si kapuci a Joey mě táhne za paži, jako když vede vězně.

„Není bezpečné si povídat v autě,“ vysvětluje. „To rádio není nikdy doopravdy vypnuté. Rozumíš?“

Zastavujeme se pod stříškou non-stop obchodu a koukáme na regály plné banánů, pomerančů, jablek a kbelíků plných levných kytic v plastovém obalu. Nikdo tu kolem v tuhle hodinu není a Joey mě uchopí za ramena.

„Tvůj táta,“ upře na mě pohled, „jaké má povolání?“

„Pracuje jako politický atašé na ministerstvu zahraničních věcí, je diplomat.“

„No tak, Gwendolyn,“ opakuje Joey. „Co dělá tvůj táta? Čím se živí?“

„Proboha, Joey, o co ti jde?“

Chvilí jen pomalu dýchá.

„Tvůj táta nepracuje pro ministerstvo zahraničních věcí, Gwendolyn. On nikdy nepracoval pro ministerstvo zahraničí. To je jenom, jak my říkáme, „oficiální krytí.““

Na okamžik se odmlčí a provrtává mě pohledem, dokud mi nedojde, co vlastně řekl. Pokud můj táta nepracuje pro ministerstvo zahraničí, už zbývá jenom jediná možnost. Otevřu pusku, ale mám potíže vyslovit to nahlas. „On je špion,“ prohlásím nakonec. „Dělá pro CIA.“

Joey se smutně usmál. „Nezapomeň, že jsi k tomuhle závěru došla úplně sama, jasné? Nic jsem ti neprozradil.“

Jediné, co mě šokuje, je, že vůbec nejsem šokovaná. Dojde mi to naráz – jako odpověď na hádanku, kterou jsem kdysi znala, ale jejíž řešení jsem už zapoměla, jako konec vtípu, který jsem si dávno domyslela. Někde uvnitř jsem to vždycky věděla, alespoň od doby, kdy jsme byli v Egyptě, možná už i dřív, ve Venezuele. Když mi bylo deset nebo jedenáct, nevěděla jsem, co zkratka CIA znamená, ale věděla jsem, že to, co dělá můj táta, se nějak liší. Nikdo z ostatních rodičů nevěnoval hodinu denně tomu, aby vozil svoje děti do školy, ještě k tomu pokaždé jinou cestou. A nikdo z rodičů nemíval jednání ve tři ráno.

„A co ty?“ zeptám se. „Ty jsi taky špion? A Chase Carlisle?“

„Nezáleží na tom, co jsme zač.“

„Takže odpověď zní ano.“

„Můžeš si myslet, co chceš,“ opáčí. „Jenom si svoje závěry nech pro sebe.“

Odvrátím se, nedokážu se mu už dívat do očí. Šourá se k nám starý pár, choulí se k sobě pod deštníkem. Počkám, dokud nepřejdou. „Takže všechna ta přidělení na zahraniční posty, celou tu dobu táta pracoval jako špion?“

„Byl politickým atašé ministerstva zahraničních věcí, prostě diplomat pracující od stolu. Oficiálně je to jeho jediná práce.“

„A neoficiálně?“ vyptávám se dál.

„Neoficiálně to byl vlastenec, nejlepší chlap, se kterým jsem kdy dělal,“ odpoví mi Joey.

Béla a Lili Atzmonovi tohle už znali. Nebo mi to tak alespoň připadá, když jim Joey vypráví oficiální verzi – zmizení v Paříži, okolnosti neznámé. Stojí tu vedle sebe, chladně přikyvují, jako lékaři povolání ke konzultaci, jejich župany připomínají laboratorní pláště.

Když Joey odejde, zjišťuju, že existuje určitý rituál, co dělat, když se pohřešuje něčí táta. Lili staví cosi, co se dá popsat jenom jako hnízdo – kruh z dek a polštářů na pohovce v jejich obývacíku – a já v jeho středu jako přidružené ptačí mládě. Vaří mi čaj, něžný, bylinkový.

Po první hodině už nemám co brečet. Stavidla se uvolnila a všechno ve mně se vyplavilo a vychlo. Bolí mě oči, mám odřený a červený nos. Nepřítomně hledím dolů a proplétám prsty malými dírkami v pletené dece, jsou tam lapené jako v síti. Béla sedí ve svém křesle, v ruce sklenici pálenky, zatímco Lili se uvelebila vedle mě na gauči.

„Jste v utěšování neskutečně dobří,“ poznamenám nakonec.

Lili se usměje a upraví mi deku na rameni. „Tam, odkud jsme, se tátové občas ztrácejí,“ vysvětluje.

Můj táta mi lhal. Vlastně můj táta nedělal nic jiného, než mi lhal, co se pamatuju. Myslím na všechny ty chvíle, kdy se vracel domů z Chartúmu nebo Islámábadu – pokud tam tedy vůbec byl – a já jsem se ho ptala, jak šlo jednání nebo jak probíhal oficiální oběd nebo jak se líbila prezentace, kterou připravil. „Příčina smrti: nuda,“ odpovídal a šaškovsky zakroutil očima. No, tak ať jde do háje, pomyslím si. On i ty roky lží. Roky, kdy lhal té jediné osobě na světě, již lhat neměl.

Vracím se v duchu k časovému sledu, který jsem viděla napsaný na tabuli v tátově kanceláři, a pak k rozhovoru s Joeyem venku na ulici. Víím, že o tom nemám nikomu říkat. Víím, že by to mělo být tajemství. Ale Béla a Lili znají svět a jsou to jediné, co mi teď zbylo. Otevřu pusu a už ta slova nedokážu zarazit. „On není diplomat,“ vyletí ze mě.

Béla zvedne ruku. „Samozřejmě, holčičko. Nemusíš to říkat.“

Upřeně si ho prohlížím. „On vám to prozradil?“

Béla pokrčí rameny. „Nemusel mi nic říkat, stejně jako jsem já nemusel nic říkat jemu. Špióni jeden druhého poznají na sto honů. Jako psi.“

Když se na mě tak dívá, má v očích omluvu a potutelnost.

„Vy – vy jste pracoval pro CIA?“ vykulím oči.

Béla se upřímně rozesměje. „Díkybohu ne. Pro někoho jiného.“

A víc říkat nemusel. Strávil třicet let v Izraeli. „Mossad,“ dodám tiše. Béla to ponechá bez odpovědi.

Takže ten milý starý pan obchodník kdysi patřival k jedné z nejlepších a nejprůraznějších výzvědných organizací na světě. Jasně. Proč ne?

Béla si odkašlal. „Tvůj táta má se mnou a s Lili dohodu. Máme ti poskytnout pomoc.“

„Já vím. Dohlížet na mě, když je pryč.“

„Ne, jiný druh dohody.“ Předklonil se a položí ruce na kolena. „Ony skvělé organizace, jeho i moje, dokážou být kruté k rodinám těch, kdo jim slouží. Takže v případě – v případě, jako je tenhle – chtěl, abychom zajistili, že se někdo postará o tvoje zájmy.“

„Jako je třeba co?“

„Jako třeba že tě nikdo nebude krmit nesmysly.“

Do očí se mi znovu derou slzy, ale přinutím je zůstat, kde jsou. Teď je na místě pouze jediná otázka. „Já chci, abyste byl ke mně upřímný, Bélo. Chci pravdu.“

„Chceš vědět, jestli je mrtvý.“

Přikývnu.

„Pokud by jejich záměrem – jejich okamžitým záměrem – bylo ho zabít, věděla bys to. Jeho tělo by už bylo nalezeno někde na ulici. Omlouvám se, že to říkám tak hrubě.“

„Myslíte, že ten, kdo ho má, ho nakonec pustí?“

„Pokud ten, kdo ho má, dostane peníze nebo protislužby nebo prostě to, po čem se pídí, možná,“ vysvětluje Béla.

Podívám se na něho. „A pokud ne?“

Zavrtí hlavou.

Na fotce je Béla jako mladý muž, štíhlý jako prut, a vypadá dobře, navzdory hranatému obleku. Právě se dostal z vězení, vysvětluje Lili, a měl štěstí, že ho nezastřelili. Nezastřelili? divím se. Vypráví mi o revoluci v roce 1956, o sovětských vojácích a o masakrech v ulicích Budapešti. Lili v té době studovala biologii a Béla byl mladým profesorem chemie, sám čerstvě ze školy. Dva roky nato ho poslali do vězení, vypráví, kde skoro umřel na tuberkulózu.

Jsem jim upřímně vděčná za to, že odvedli moji pozornost.

A dělají to chytře, Béla a Lili. Odvádět pozornost, to je umění – vědí, že karty nebo stolní hra by nikdy nedokázaly udržet moji mysl dál od tragédie, již mi moje představitost přehrává stále dokola. A tak mi předloží tragédii někoho jiného, cizí těžké časy, tak aby to bylo blízké mojí situaci, ale zase ne moc blízké, abych se mohla ponořit do jejich příběhu bez pocitu viny.

Lili mi dolije čaj, zatímco Béla zívá a otevírá další album. Lidé kolem plaveckého bazénu. Chlapi bez košil s huňatými hrudníky a manželky v podivných plavkách připíjejí směrem ke kameře láhvemi piva. „Tel Aviv,“ vysvětluje Béla. „Rok 1973.“ Poklepe prstem na jeden pár. „A tohle jsme my.“ Pak poklepe na zavalitého, plešatějšího muže se zlomyslným úsměvem a cigaretou mezi palcem a prostředníčkem. „Tenhle byl pro mě jako bratr. Pak se stal šéfem našeho oddělení.“

„Tohle jsou vaši kamarádi špioni?“ divím se.

„Jo, jeden každý, jak tam jsou,“ usmívá se Béla.

Lili zavře album. „To už stačí. Dneska už žádné válečné historky, drahý. To děvče si musí odpočinout.“

„Nevím, jestli dokážu usnout,“ dělám si starosti.

„Samozřejmě že ne,“ odpovídá Lili a rozkládá polštáře a deky na gauči v cosi, co vzdáleně připomíná postel. „Ale musíš to zkusit.“

Odejdou spát a o pár minut později znovu přicházejí slzy v pomalém, vytrvalém proudu, kterého si nejdřív skoro ani nevšimnu. Víím, že pokud tam budu jenom tak sedět, bude to horší, a tak se natáhnu pro batoh a vylovím z něj rozečtenou knihu.

Otevru ji tam, kde jsem přestala, ale hned vidím, že je to beznadějně. Není vhodná doba na beletrii. Písmenka na stránce poskakují jako blechy a přeskupují se do pravdivého sdělení, jež pokrývá celou stránku jedinou větou, která dneska večer stojí za vyslovení: ON UŽ JE MRTVÝ A TY JSI SAMA ON UŽ JE MRTVÝ A TY JSI SAMA ON UŽ JE MRTVÝ A TY JSI SAMA.

Vztekle zavřu knihu a zavřu oči a, zatraceně, kdybych měla zbraň, strčila bych si hlaveň do pusy hned teď a ustřelila si hlavu. Je to nesnesitelné. Doslova se to nedá snést. Střecha nade mnou se řítí. Poprvé od chvíle, kdy mi bylo sedm, spojím ruce a modlím se k Bohu, o kterém víím, že tam není.

PĚT

Podruhé v uplynulých dvanácti hodinách mě probudí naléhavé klepání: *Přijď hned!* Vyletím z gauče a málem padnu obličejem na konferenční stůlek, protože se mi zachytila noha v jedné z Liliných dek. Ať už to klepání přináší jakékoliv novinky, může jít jenom o jednu ze dvou věcí. Je mrtvý, nebo je živý.

Béla se přišourá, rozzlobeně si zavazuje pásek županu a otvírá dveře. Muž na druhé straně je velmi mladý, má zrzavé vlasy a světlou pleť posetou pihami. Představí se jako zvláštní agent Fowler a opět ukáže odznak a průkaz. S dobrými i špatnými zprávami by jistě přišel Joey nebo Carlisle. Tak proč tenhle agent Fowler?

Rozloží přede mnou tlustý, hustě popsaný dokument. „Tohle je příkaz k domovní prohlídce bytu Williama a Gwendolyn Bloomové,“ oznámí nám.

Protlačím se kolem něho, a zatímco mířím dolů po schodech, slyším, jak se s ním Béla a Lili dohadují.

O patro níž mě jiný agent popadne zezadu, když se pokusím vejít do svého bytu.

Dveřmi vidím čtyři chlapy ve větrovkách s nápisem *Úřad pro diplomatickou bezpečnost* na zádech, jak vytahují šuplíky ze skříní a ukládají papíry do kartonových krabic.

Slyším zevnitř volat něčí hlas s elegantním jižanským přízvukem. „Vezměte i fotky, všechno znamená všechno.“ Ve dveřích se objeví Carlisle s rukama vraženýma hluboko v kapsách a za ním Joey Diaz.